

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 37/15
28. септембар 2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Д. М., предузетника, из С., ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Сектор за порескоправне послове и координацију-Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије-Сектор за другостепени порески и царински поступак-Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, ради поништења решења, број 433-16/2011 од 18. октобра 2014. године, у предмету принудне наплате пореза, у нејавној седници већа, одржаној дана 28. септембра 2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда У. 10677/12 од 18. септембра 2014. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Филијала Зрењанин, број 433-771/2010-38Z/1 од 8. децембра 2010. године, којим је, тач. I до VI диспозитива, пореском обвезнику „И.” д. о. о, З., ..., одређена принудна наплата по основу пореске обавезе доспеле за плаћање 11. јануара 2010. године, а која није плаћена у законском року, и то порез на додату вредност у укупном износу од 243.987,97

динара, из његовог доспелог новчаног потраживања које у износу од 243.984,97 динара, има према Д. М. власнику „О., С. Т. Р. П.” С., ..., на основу њиховог дужничко поверилачког односа и наложено дужнику пореског обвезника, „И.” д. о. о, З., да доспели, а неплаћени дуг, уместо пореском обвезнику, уплати у року од три дана од дана пријема овог решења, на уплатни рачун пореза на додату вредност. Уколико не поступи по датом налогу, биће покренут поступак принудне наплате новчаног потраживања преносом средстава са рачуна дужника пореског обвезника, укључујући и средства на девизним рачунима, на уплатне рачуне јавних прихода. Пореском обвезнику је за доспелу а неплаћену пореску обавезу из тачке I диспозитива овог решења, дана 22. јануара 2010. године, достављена опомена за плаћање са налогом да уплату изврши одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, што порески обвезник није учинио, нити је у истом року поднео захтев за одлагање плаћања пореске обавезе. Решење је постало извршно даном достављања, при чему жалба не одлаже његово извршење.

Тужбом, поднетом Управном суду, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, неправилне примене закона и непотпуно односно нетачно утврђеног чињеничног стања. Навео је да тужилац дугује пореском дужнику износ од 243.984,97 динара, али и порески дужник дугује тужиоцу износ, па када се изврши пребијање порески дужник дугује тужиоцу још 10.176,97 динара, а што се све може утврдити из аналитичких картица. Нагласио је да је порески дужник, у међувремену, отишао у стечај, тако да су сва решења туженог органа беспредметна. Истакао је да није тачна тврдња туженог органа да се тужилац није одазвао позиву, зато што је приступио у просторије туженог органа са потребном документацијом, којом приликом је објаснио стање ствари. Оставио је и копију документације, али о томе није добио писани доказ, јер тужени орган није ставио пријемни печат. Предложио је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао код разлога образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Одредбама члана 71. ст. 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...53/10), прописано је да ће Пореска управа пореском обвезнику који, у целости или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, послати опомену о врсти и износу пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелих пореза, односно споредних пореских давања, при чему опомена садржи и поуку пореском обвезнику да у року од пет дана може са Пореском управом да расправи спорна питања

у вези врсте и износа пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату.

Одредбом члана 77. ст. 1, и 2. и 5. наведеног закона, прописано је да Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона, при чему се у решењу наводи основ пореског дуга, његов преостали неплаћени износ из опомене из члана 71. овог закона достављене пореском обвезнику, са обрачуном каматом од дана издавања опомене до дана доношења решења, а порески обвезник се обавештава о својим правима у поступку принудне наплате, као и да Пореска управа неће донети решење о принудној наплати пореза ако је захтев за одлагање плаћање пореза из чл. 73, 74а, односно члана 74б овог закона поднет у року из члана 71. став 1. овог закона док не одлучи по том захтеву.

Према одредби члана 84. истог закона предмет принудне наплате могу бити и новчана потраживања пореског обвезника, која се може спровести на једном или више предмета у исто време, при чему се предмет принудне наплате одређује решењем.

Одредбом члана 92. став 1. тач. 1) до 6) истог закона, прописано је на којим се све средствима спроводи принудна наплата, па тако и на новчаним потраживањима пореског обвезника - преносом потраживања на уплатни рачун јавних прихода, док је одредбом става 2. наведеног члана, прописано да Пореска управа може на основу решења, по било ком редоследу, примењивати једно или више средстава принудне наплате из става 1. овог члана.

Одредбама члана 95. ст. 1. и 2. наведеног закона прописано је да је принудна наплата пореза и споредних пореских давања из новчаних средстава пореског обвезника, на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, пренос средстава са рачуна пореског обвезника отвореног код банке на одговарајући уплатни рачун јавних прихода, на основу решења о принудној наплати пореза. Решење из става 1. овог члана садржи и налог организацији за послове принудне наплате да обрачуна камату на начин прописан овим законом, од дана доношења решења до дана преноса целокупног износа пореза и споредних пореских давања и да износ обрачунате камате пренесе на одговарајуће рачуне јавних прихода.

Према одредбама члана 96. ст. 1. до 3. истог закона, принудна наплата из новчаних потраживања пореског обвезника извршава се на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, којим се налаже дужнику пореског обвезника да свој дуг намири уплатом на уплатни рачун јавних прихода по доспелости потраживања, а ако дужник не изврши плаћање, по доспелости, Пореска управа врши принудну наплату из новчаних средстава са рачуна дужника пореског обвезника, у складу са чланом 95. овог закона.

Према доказима у спису и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 8. децембра 2010. године, у поступку спроведеном без повреда

правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Наиме, решењем првостепеног органа, број 433-771/2010-38Z/1 од 8. децембра 2010. године, пореском обвезнику, „И.” д. о. о, З., одређена је принудна наплата пореске обавезе у износу од 243.984,97 динара из новчаног потраживања које има према дужнику Д.М. власнику „О., С. Т. Р. П.” С., Наиме, првостепени орган је пореском обвезнику „И.” д. о. о, З., за доспелу а неизмирену пореску обавезу, на име пореза на додату вредност, послао Опомену, број 433-771/2010-38 од 22. јануара 2010. године, која је уредно уручена, за доспели а неплаћени порез на додату вредност, у износу од 5.754.137,45 динара, који износ садржи и износ из ког се наплаћује износ из ожалбеног решења, а који је утврђен увидом у пореско књиговодство Пореске управе које се води за конкретног обвезника, са стањем на дан сачињавања Опомене. Како порески обвезник није у року, остављеном наведеном опоменом, уплатио доспели, а неплаћени порез, стекли су се услови да се, применом члана 77. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, покрене поступак принудне наплате пореског дуга, и то за део дуга у износу из решења од 8. децембра 2010. године. Ради провере тачности износа потраживања, првостепени орган је поднеском, број 433-сл.-4 од 8. новембра 2010. године, позвао тужиоца да се изјасни о томе да ли на дан 1. новембра 2010. године, пореском обвезнику “И.” д. о. о, дугује износ од 243.984,97 динара, који је доспео за наплату, уз упозорење да ће, уколико не оспори ове наводе, принудна наплата отпочети. Наведени поднесак тужилац је примио дана 11. новембра 2010. године, али потраживање није оспорио, будући да се није изјаснио на наводе поднеска. Стога је првостепени орган донео решење од 8. децембра 2010. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно поступио када је, након правилне примене закона, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, због чега је, пошто је оценио наводе жалбе, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Имајући у виду чињенично стање, допуњено у поновном поступку, као и цитиране одредбе наведеног закона, правилно је, по оцени Суда, тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 8. децембра 2010. године. Ово са разлога, јер из списка произлази да је неспорно да порески обвезник потражује од тужиоца износ од 243.984,97 динара, а које потраживање, иако је доспело за наплату, није наплаћено, при чему од стране тужиоца, у року који му је остављен, није ни оспорено. Стога тужилац, који као предузетник пословну делатност обавља комуникацијом са државним органима, не може бити неука странка, тако да, по оцени Суда, неосновано истиче да се одазвао на позив првостепеног органа, који његов долазак, са позиције силе државног органа, а због неукости странке, није званично потврдио.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да не могу утицати на друкчију оцену законитости оспореног решења, јер не доводе у сумњу чињенично стање утврђено у спроведеном поступку, нити су приложени докази који би довели до друкчије одлуке у овој правној ствари.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28. септембра 2017. године, III-11 У. 37/15

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ